

ΜΑΡΙΑ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Το Βυζάντιο σε έξι χρώματα

μ
α
ύ
ρ
ο

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ
ΒΕΡΟΥΤΣΟΥ

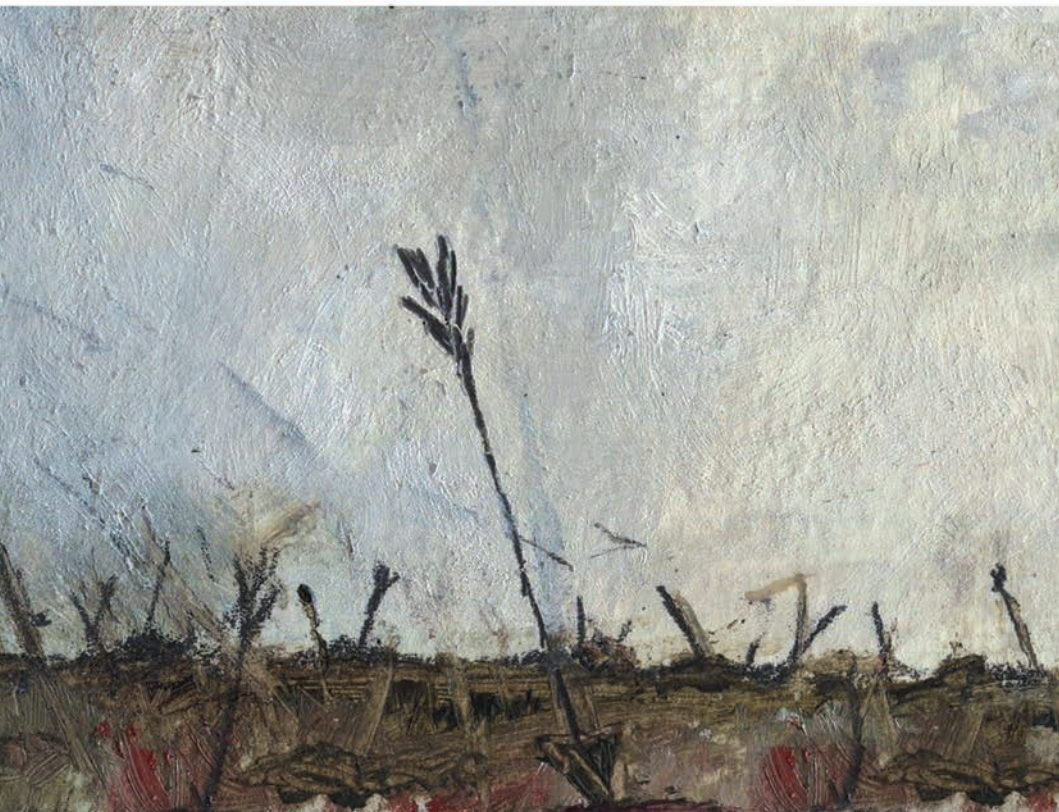
ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

«Θα δώσω στους Ρωμαίους
ό,τι πολύ θα θέλανε να δώσουν εκείνοι σ' εμένα:
θάνατο, θάνατο και θάνατο».

Πρίσκο (τότε που οι ιστορικοί
ήταν και πρεσβευτές στις «ανλές»
των βαρβάρων)

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ
Ανατολή και Δύση, απ' άκρη σ' άκρη
406-453 μ.Χ.

εν υπάρχει μαύρο πιο μαύρο από το Μαύρο του Φόβου. Όλοι το ξέρουν αυτό, ότι ο φόβος είναι κατάμαυρος. Πίσσα σκοτάδι. Νύχτα κατράμι. Μαύρη μαυρίλα. Τόση που δε βλέπεις τίποτα.

Ούτε μπροστά ούτε πίσω. Ούτε δεξιά ούτε αριστερά. Ούτε πάνω ούτε κάτω. Πουθενά. Ούτε τη μύτη σου δε βλέπεις. Δεν ξέρεις πού είσαι. Δεν ξέρεις πού πατάς. Δεν ξέρεις ούτε ποιος είσαι. Κι αυτό από τον φόβο σου το ξεχνάς. Γιατί φόβος αυτό ακριβώς θα πει. Να μην ξέρεις. Τίποτα. Θηρίο ανήμερο ο φόβος, λυσσασμένο και πανίσχυρο, θηρίο πιο τρομερό ακόμα επειδή ακριβώς δεν το βλέπεις. Δεν ξέρεις πώς είναι. Πράγμα κακό, πράγμα χωρίς σχήμα, χωρίς γραμμές, χωρίς άκρες.

Αυτός είναι ο λόγος που τίποτα σίγουρο δεν ξέρουμε για τον Αττίλα, που μελέτησε τον φόβο, τον μελέτησε και τον έμαθε μέσα κι έξω, απ' την καλή

κι απ' την ανάποδη. Τόσο καλά τον έμαθε, που τον έκανε όπλο του και δύναμή του και μ' αυτόν νίκησε βασιλιάδες κι αυτοκράτορες, παλιούς και καινούργιους, στρατούς μεγάλους και μεγαλύτερους, χώρες τρανές κι απέραντες, που είχαν τους θρόνους τους από τον Θεό. Κι όσο ζούσε κράτησε ενωμένο τον κόσμο όλο στα πόδια του: την Αυτοκρατορία τη Ρωμαϊκή, που τόσο μεγάλη είχε φτάσει, ώστε χωρίστηκε κι έγινε διπλή, δύο αυτοκρατορίες, με δύο αυτοκράτορες, έναν στην Ανατολή (σε θρόνο καινούργιο, σε πρωτεύουσα καινούργια)

κι έναν στη Δύση (στον θρόνο τον παλιό, αλλά με άλλη πρωτεύουσα κι αυτός – οι θρόνοι θέλανε πια θάλασσα, θέλανε λιμάνι· κι έτσι άφησε τη Ρώμη και πήγε στη Ραβέννα το παλάτι του ο Δυτικός αυτοκράτορας).

Αυτόν τώρα τον κόσμο που μόλις είχε χωριστεί στα δύο, και τα δυο μισά του τσακώνονταν σαν τα σκυλιά, ο Αττίλας κατάφερε και τον ένωσε ξανά – με τον φόβο. Από το μηδέν έφτιαξε δική του χώρα, αυτοκρατορία ολόκληρη: την Αυτοκρατορία του Φόβου.

Το Βυζάντιο είναι ένας κόσμος γεμάτος φασαρία, κίνηση, θαύματα, μυστήρια, τραγούδια, γιορτές, πλούτη, μάχες, ιστορίες. Ένας κόσμος γεμάτος χρώματα. Κόκκινος, όπως η πορφύρα των αυτοκρατόρων του. Χρυσός, όπως τα φόντα των ψηφιδωτών στις εκκλησίες του. Μαύρος, όπως τα ράσα των καλογέρων του. Άσπρος σαν τις χώρες τις άγνωστες έξω από τα σύνορά του. Γαλάζιος σαν τη θάλασσά του και σαν τα φουστάνια των αρχοντισσών του. Πράσινος σαν τα σπαρτά στους απέραντους ανοιξιάτικους κάμπους του. Αλλά όχι μόνο. Το Βυζάντιο ΔΕΝ έχει μόνο έξι χρώματα.

Το ΜΑΥΡΟ μπορεί και να μην είναι χρώμα. Έχει πάντως δικές του τις ιστορίες με τα πιο φοβερά και τα πιο περιπετειώδη χρώματα. Του μαύρου είναι οι ιστορίες της νύχτας και οι ιστορίες του φόβου και οι ιστορίες του μυστηρίου. Δικά του τα αινίγματα τα άλυτα και τα ονόματα τα άδικα. Το μαύρο είναι που δίνει δύναμη και ζωή σ' όλα τ' άλλα χρώματα. Το μαύρο απαγορεύει. Διατάζει αυστηρά. Επιβάλλει. Περιορίζει. Το μαύρο φυλακίζει. Κι ελευθερώνει. Γιατί μαύρο είναι το χρώμα του άγνωστου και του ξένου και του κρυφού. Το χρώμα του αναπάντεχου. Το χρώμα του βάρους και το χρώμα της σκλαβιάς. Το χρώμα των γραμμάτων πάνω στο άσπρο χαρτί. Το χρώμα που γράφει, που κάνει σχέδια. Το μόνο χρώμα που έχει φωνή. Και μιλάει. Το μαύρο, που μπορεί χρώμα να μην είναι, είναι σίγουρα ο αρχηγός των χρωμάτων.

ISBN: 978-618-03-0254-7

9 786180 302547

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80254